

PROLOOG

2 oktober 2012

‘H

hallo? Is daar iemand?’
Ik opende de gammele hordeur en liep naar binnen. Boven mijn hoofd rinkelde een bel toen de deur achter me dichtviel.

‘Hal-lo?’ Nog steeds geen antwoord.

Achter de balie stonden drie eenvoudige bureaus met penbakjes en slordige stapels papier. Op het achterste bureau stond een ouderwetse telefoon met draaischijf. *Klik. Klik. Klik.* Hoog boven mijn hoofd wentelde, langzaam als een vermoeide metronoom, een ventilator rond, gemaakt van oude roeispanten, die een muffe lucht door het oude chalet verspreidde. Precies zoals ik het me had voorgesteld, precies zoals hij het had beschreven. De vergeelde krantenknipsels, verbleekte polaroidfoto’s en versleten reddingsvesten die aan haken bij de deur naar het bedompte gebouwtje hingen.

‘Hallo? Is er iemand thuis?’

De telefoon ging over met een lawaai als van een brandalarm. Niemand kwam erop af. Er was geen antwoordapparaat.

Het was een frisse, koele zaterdagmiddag, begin oktober. De

zon verdween langzaam achter de bergen terwijl ik naar buiten liep. Op het grindpad voor het gebouwtje stond een oude legergroene jeep geparkeerd. Op een afbladderende sticker op de achterbumper stond *In de Rivier*. Ik was dus op het juiste adres. Waarschijnlijk was het raftseizoen al voorbij. Ik had er niet bij stilgestaan of dit wel een geschikt moment was voor een bezoek. Ik moest hem gewoon spreken. Alles stond op zijn kop in mijn leven. Misschien kon hij me helpen.

Een grote schuur met een rood golfplaten dak stond iets verderop, afgesloten met een hangslot. Ik liep erachter langs, waar het geruis van de Rivier luider werd. Op een geïmproviseerde stellage waren een paar oude kajaks opgestapeld. Een paar meter verderop lag een vuile kano op zijn kop. Als stadsmens ben ik gewend voortdurend motoren, claxons en sirenes op de achtergrond te horen. Duizenden mensen, allemaal haastig onderweg ergens naartoe. Zelfs toen we waren verhuisd naar de buitenwijken van Nashville, waar het tempo zo veel kalmer was en de boerderijen met akkers zich tot aan de horizon uitstrekten, lukte het me niet los te komen van de stad. Het gejaag en gekakker en de continue rivaliteit hielden me in hun greep.

De bomen aan de oevers leken tot aan de wolken te reiken en vormden samen een indrukwekkend gewelf. Keien en rotsformaties stonden als wachtposten aan het water. Als een landschap in een boek van Tolkien. Ik ging op een rotsblok zitten, trok mijn schoenen en sokken uit, rolde mijn broekspijpen op en liet mijn voeten langzaam in het ijskoude water zakken. Daar zat ik dan, mijlenver van de bewoonde wereld verwijderd, in Colorado. Wat zocht ik eigenlijk, en waarom dacht ik dat deze man mij kon helpen, op basis van maar één gesprek? In ieder geval voelde het water weldadig aan.

Ongeveer een halfuur voor het donker werd hoorde ik het: het geluid van bonken op hout. Daar hoorde ik het weer... en weer, in een traag ritme. Mijn stadshart waarschuwde me niet

dieper het bos in te gaan. Je gaat ook niet dwalen door onbekende straten van de stad, dat is vragen om moeilijkheden. Maar ik was niet voor niets helemaal hiernaartoe gekomen.

Ik volgde een vochtig, uitgesleten pad langs het water. Het geluid klonk steeds dichterbij. Even vloog de paniek me aan. Ik hijgde alsof ik een eind gejogd had.

Ben ik in een horrorfilm beland?

Stel dat daar een gevaarlijke gek in het bos is.

En niemand weet waar ik ben!

Ik maande me tot kalmte terwijl ik verder liep. Daar, achter een paar bomen, kon ik iemand zien. Hij had zijn rug naar mij toegekeerd. Hij hief net zijn bijl boven een omgevallen boom. Er kraakte een takje onder mijn voeten en zijn zwaai stokte, met de bijl in de lucht. Met een abrupte beweging keek hij naar me om. Hij stond zo'n vijftien meter bij me vandaan. Het scheerde, en het was te donker om elkaars gezicht te onderscheiden. Ik liep een paar passen naar hem toe en hief mijn hand met een vriendelijke groet.

'Hallo. Ik hoop niet dat ik stoer. Ik ben op zoek naar een wildwatergids, Gabriel... Gabriel Clarke.'

Een antwoord bleef uit. Hij keerde zich om en ging verder met houthakken.

Ik liep nog dichterbij... behoedzaam.

'Sorry, maar eh... misschien ben ik verdwaald. Weet u waar ik Gabriel Clarke kan vinden?'

Hij hakte nog een paar blokken. De houtsnippers vlogen in het rond.

'En wie ben jij?' klonk de donkere stem kortaf.

'Blake. Blake Caruthers. We zijn elkaar een paar maanden geleden tegengekomen op het vliegveld van Denver. Hij heeft me verteld wat hij meegemaakt heeft.'

'Was het een mooi verhaal?' vroeg hij terwijl hij zijn bijl weer hief.

‘Nou, in ieder geval liet het me niet meer los,’ antwoordde ik.

De man met de baard sloeg zijn bijl vast in het hout en trok zijn leren werkhandschoenen een voor een uit. Met de mouw van zijn houthakkershemd wiste hij het zweet van zijn voorhoofd en kwam toen op mij af lopen.

Toen hij dichterbij kwam zag ik tot mijn grote opluchting een brede glimlach op zijn gezicht.

‘Blake!’

Hij stak zijn eeltige hand uit en trok me naar zich toe. Met zijn andere hand gaf hij me een ferme klap op mijn schouder.

‘Wat brengt je helemaal hiernaartoe?’

‘Als ik eerlijk ben, weet ik dat niet precies,’ zei ik met een zenuwachtig lachje.

‘Oké... nou, help me dan maar om deze partij hardhout naar mijn blokhut te brengen, dan praten we bij met een kop koffie.’

Het pas gekapte hout rook naar kerstboom. Gabriel legde een stapel in mijn armen en laadde daarna een canvas zak vol die hij met gemak optilde.

‘Loop maar achter mij aan,’ zei hij.

‘Ik volg je, Gabriel.’

Hij nam een pad dat vlak langs de Rivier liep. Terwijl we steeds verder het bos in gingen, zorgde ik ervoor dat ik zijn wollen houthakkershemd en gebreide muts niet uit het oog verloor. Het was nu bijna helemaal donker. Terwijl de maan opkwam koelde het ook merkbaar af. Mijn adem vormde wolkjes. Het kabbelende water en de knerpende takjes onder onze voeten klonken avontuurlijk door de avond.

We liepen om een reusachtig, met mos bedekt rotsblok heen, dat boven onze gestalten uittorende, waarna Gabriel bij de oever stilstond. Met zijn neus in de lucht haalde hij diep adem.

‘Mmm. Ruik je dat?’

‘Jazeker. Ik ruik een vuurtje.’

‘Je ruikt mijn huis.’ Hij wees een eindje verderop. Een meter

of honderd stroomafwaarts brandde licht achter een paar ramen. In het zachte licht van de maan zag ik rook uit een schoorsteen kringelen.

‘Let goed op waar ik mijn voeten zet. Het is hier spekglad. En ik wil je straks niet uit het water moeten vissen.’

Ik volgde hem op de voet. Het pad kronkelde naar beneden langs de oever van de Rivier. Soms moesten we het water oversteken via rotsen en omgevallen bomen... wat niet meevalt met je armen vol hout. Ik kreeg kramp, maar keek wel uit dat te laten merken. Hij moest minstens twintig jaar ouder zijn dan ik, maar droeg wel tweemaal zo veel houtblokken.

Het leek alsof het kwartier lopen hem geen enkele moeite kostte.

Hij liep de uitgesleten houten treden op en liet zijn lading in een hoek van de overdekte veranda vallen.

‘Leg jouw hout maar op de stapel. Heb je trek in koffie?’ Gabriel verdween in de blokhut en liet de hordeur achter zich dichtvallen.

‘Als je toch zet, dan graag.’ Onzeker of het de bedoeling was dat ik achter hem aan naar binnen liep, bleef ik maar achter op de veranda.

Er stonden drie schommelstoelen om een oude ton in de hoek die dienstdeed als tafel, gezien het pijpenrek dat erop stond. Op de vloer lag een half bewerkte wandelstok midden tussen de houtkrullen.

Ik nam de middelste van de drie stoelen, naast de ton. Hij kraakte onder mijn gewicht toen ik mijn hoofd tegen de hoge rugleuning liet zakken. Terwijl ik langzaam heen en weer schommelde kreunde de plankenvloer zachtjes. In de hut hoorde ik een haardvuur knetteren. De reuk van rook en dennenhout hing sterk en geurig in de lucht.

Na een poosje kwam Gabriel naar buiten met twee grote mokken in zijn hand. ‘Met melk en suiker.’

‘Ja, lekker. Hoe wist je dat?’

‘Gokje.’

Hij ging in de schommelstoel aan de andere kant van de ton zitten. Ik dacht meteen terug aan de vorige keer, toen hij naast me neerplofte op het vliegveld en zijn verhaal begon.

‘Dus, Blake Caruthers, wat brengt je helemaal hierheen? Het kost heel wat moeite om mij hier te vinden.’ Hij nam een grote slok.

‘O, ik wilde er gewoon eventjes uit. Ik dacht, waarom ga ik hier niet langs, even vragen of je nog nieuwe avonturen hebt meegemaakt.’ Ik nam een slokje en deinsde terug vanwege de bittere smaak.

Gabriel keek voor zich uit naar de Rivier. Een poosje was het stil.

‘Er zit vast wat meer achter.’

Ik begon ’m een beetje te knijpen.

‘Wat zoek je?’

‘Je bedoelt hier?’

‘Ja, hier buiten. Waar ben je naar op zoek?’ Hij nam nog een slok koffie en staarde recht voor zich uit.

Weet hij het? Maar hoe kan dat nou?

Ik hikkelde even en daarna bleef het ijsig stil. Ik had nog nooit iemand verteld wat ik had meegemaakt, wat ik gedaan had. Uit trots, en omdat ik me te zeer schaamde.

‘Gewoon, eventjes een andere omgeving, zoiets. Niets bijzonders. Maar eh... heb je nog veel geraft deze zomer?’

Maar zo gemakkelijk liet Gabriel me er niet mee weggkomen. ‘Hoe is het met je vrouw en je kinderen?’

Ik snakke naar adem, en na een paar ogenblikken had ik het ineens niet meer. ‘Weg, Gabriel. Ze is met de kinderen bij haar ouders gaan wonen.’

Geen antwoord.

‘Ze heeft een voicemail aan mij onderschept... van een andere

vrouw... iemand van mijn werk. We waren naar het zuiden verhuisd, van de stad naar de buitenwijken. Ik had beloofd dat alles anders zou worden, niet meer al die zakenreisjes – en dat ik niet meer zulke lange dagen zou werken.’

Het kostte me moeite me goed te houden.

‘Ik heb mijn gezin laten stikken, Gabriel. Ik heb me zo laten meeslepen! Het grote geld, de jacht... We waren net een stel jonge honden... De wereld lag aan onze voeten. We dachten dat we alles konden maken.’

Ik had al veel te veel gezegd. ‘Sorry, man. Ik wil je hier helemaal niet mee lastigvallen.’

‘Iedereen gaat weleens door een donker dal. Ik kan het weten.’

We keken een poos naar het water terwijl een vochtige nevel het kamp binnentrok.

Gabriel keek mij aan en verbrak de stilte.

‘Waarom houd je mij niet een paar dagen gezelschap? Je kunt de logeerkamer krijgen. Misschien kun je hier wat dingen op een rijtje zetten. Een verblijf bij de Rivier zal je goeddoen. Natuurlijk zet ik je wel een beetje aan het werk. Maar niets wat een stadsjongen niet aankan, natuurlijk.’

Ik schudde mijn hoofd. Ik was hier alleen gekomen om wat na te denken en voor een peptalk. ‘Aardig aangeboden, maar ik moet weer terug naar mijn werk. Het is erg druk op de zaak.’

‘Aha. Zo druk dat je helemaal hiernaartoe komt om mij op te zoeken, duizenden kilometers van huis?’

‘Ja...’ zei ik en boog het hoofd.

‘Doe nou maar. Ik weet zeker dat de zaak wel kan wachten.’

Met een glimlach stak hij zijn mok koffie uit. Toen we proostten om de afspraak te bezegelen voelde ik hoop opflakkeren.

Hoop dat deze dagen aan de Rivier alles zouden veranderen.

1

3 maart 1973

‘Hé daar!’ Gabriel remde af toen zijn oude vriend hem vrolijk verwelkomde. ‘Ik heb iets klaargemaakt voor onderweg.’

Ezra gaf hem door het autoraam een bruine papieren zak aan.

‘Dat had je niet hoeven doen, Ezra. Ik had niet eens verwacht dat je zo vroeg al wakker zou zijn.’

‘Kaneelbroodjes, mijn specialiteit. Die doen je goed, jongen. Er zit koffie in de thermosfles, en ik heb zelfs een paar kluijjes voor dat enorme mormel van je ingepakt.’

Gabriel grinnikte en streek over Rio’s kop. Bij het woord ‘kluijjes’ had hij zijn oren gespitst.

Ezra zette zijn leesbril af, zodat die aan het koord om zijn nek bungelde. Knipperend met zijn ogen keek hij Gabriel strak aan.

‘Het verleden kleurt ons leven, jongeman, maar het mag onze toekomst niet belemmeren. Het is goed om te herdenken wat goed is om te herdenken.’ Even slikte Ezra, tot hij zich weer in bedwang had. ‘Het wordt vast een goede dag voor je. Zeg hem gedag van mij.’

Gabriel knikte en zette zijn pick-up in z'n achteruit. 'Tot vanavond.'

Terwijl hij wegreed, zag Gabriel in zijn achteruitkijkspiegel Ezra zwaaien tot hij uit het zicht verdween.

'Veel verder kan het niet zijn, jongen.'

Het pad werd steeds steiler en Gabriels hart begon sneller te kloppen. Wolkjes stoom ontsnapten met elke hijgende ademhaling uit de bek van zijn enthousiaste hond. Er hing een dichte mist en de lucht was fris terwijl de morgenzon steeds verder in de kloof reikte. Na die keer met zijn vader had hij de route naar Splash Canyon nooit meer gelopen. Hij had het niet aangedurfd... tot nu toe.

Bij elke keer dat hij zijn wandelschoenen op het ruwe terrein neerzette, kwamen nieuwe herinneringen aan die fatale dag bij hem boven. Ook zag hij de mooie momenten uit zijn jeugd weer voor zich: zittend op zijn vaders schouders, zijn hand in diens blonde haar geklemd terwijl het pad steeds hoger steeg. Hij hoorde zijn vader weer lachen en zag de eekhoortjes weer rondscharrelen.

Gabriel stond even stil om op adem te komen en de omgeving in zich op te nemen. Hij keek naar de toppen van de torenhoge sparren en dennen en daarna naar het pad dat achter hem lag. Hij was al een eind op weg. Er waaide een mild briesje over het pad terwijl hij een diepe teug ochtendlucht inademde. Rio speurde telkens een meter of dertig voor hem uit, naar sporen snuffelend, om dan weer terug te keren en speels rond Gabriels voeten te dartelen.

'Zeventien jaar, Rio. Geloof jij het?'

Rio ontblootte zijn tanden en slaakte een jammerende kreet.

Zeventien jaar. Zo lang was het geleden dat Gabriel dat vre-

selijke voorval voor zijn ogen had zien gebeuren, wat hem voor-
goed veranderd had. Hij had het gevoel dat er een eeuwigheid
verstreken was sinds zijn treurige jeugdijaren in Kansas, samen
met zijn moeder. Al had ze het niet breed gehad, samen met
een paar goede burens had zijn alleenstaande moeder ervoor
gezorgd dat hij zich veilig en geliefd had gevoeld. De huisbaas
en zijn vrouw, de familie Cartwright, waren als een opa en oma
voor hem geweest. Juffrouw Collingsworth van school kende
hem als geen ander; ze wist wat hij missen moest en gaf hem
zelfvertrouwen. En zijn trouwe vriend Jimmy Bly had hem die
ervaring bezorgd die hem had doen inzien waarvoor hij ge-
maakt was. Want de Rivier blijft altijd trekken.

Gabriel pakte een briefje uit zijn zak en vouwde het open.

‘Oké, Ezra, eens zien of we goed lopen.’

Hardop las hij de aanwijzingen. “Als het pad zich splitst, hou
dan rechts aan.” Daar zijn we net voorbij.’ Gabriel keek achter-
om. “Na ongeveer tweehonderd meter kun je de stroomver-
snellingen horen. Het pad buigt dan naar rechts, dieper het
bos in, maar laat je daardoor niet van de wijs brengen. Blijf het
pad volgen. Het buigt weer naar links en na ongeveer vijf mi-
nuten kom je bij een open plek en zie je Splash Canyon.” Ga-
briel vouwde het briefje weer op en stopte het in zijn broekzak.

‘Oké, Rio, we zijn er.’

Hij haalde diep adem, hees zijn rugzak wat op en begon weer
te lopen. Het bos rook sterk naar dennen. Terwijl Gabriel het
smalle pad af liep dat het bos in slingerde en vervolgens afboog
naar de klif, hoorde hij plotseling het bruisende water van
Splash Canyon. Toen hij de open plek bereikte die uitkeek over
de stroomversnelling, deed hij zijn rugzak af en ging op een
omgevallen boomstronk zitten om uit te rusten. Met een waak-
zame blik naar zijn baasje liet Rio zich op zijn achterpoten zak-
ken. Gabriel kroelde de hond in de vacht achter zijn oren en
stoeide even met hem.

Het lijkt wel alsof alles hier op mijn terugkeer heeft gewacht.

Een herinnering trok aan zijn geestesoog voorbij alsof het gisteren was. Hij zag de sterke rechterhand van zijn vader. Met zijn vinger trok hij een cirkel in de roodbruine aarde terwijl hij de knikkerzak ernaast legde. De helderoranje, blauwe en paarse kleiknikkers kaatsten tegen elkaar. Daarna zag hij zijn vader naar hem opkijken.

Zullen we een potje? hoorde Gabriel hem in gedachten zeggen.

Op de achtergrond dreunde de Rivier. Een heilige nevel hing boven de waterval.

Toen hoorde hij zijn vader waarschuwen.

Je mag niet verder dan deze boom. Begrepen?

Gabriel liep op de boom af... dezelfde als waaraan hij zich had vastgeklampt toen hij zijn vader in het water had zien gaan, om de kajakker te helpen. Hij leunde ertegenaan terwijl hij op de stroomversnellingen neerkeek en begon zich steeds meer te herinneren.

'Papa! Kom terug!' Hij hoorde zichzelf als vijfjarige schreeuwen.

Zijn vader zwaaide met zijn jack en riep naar de kajakkers: *'Gevaar! Pas op! Gevaar!'*

De ene kajakker ging de waterval af.

Daarna – zijn vaders hand die even uit het kolkende water omhoogstak.

Op dat moment leek het alsof iemand zijn oren bedekte en het gebulder van de Rivier werd gedempt. Voorzichtig liet Gabriel zich langs de rotswand van de kloof zakken, terwijl hij zich schrap zette achter stenen en tegen bomen. Hij daalde af tot aan de oever van de Rivier, vlak tegenover het bemoste rotsblok... precies op de plek waar hij zijn vader voor het laatst in leven had gezien.

Hij ging bij het langsrazende water zitten; fijne mistdruppeltjes vanaf de watervallen besproeiden zijn huid.

Zijn hart bonsde in zijn keel. Een enkele traan rolde over zijn wang terwijl hij naar het voorbijstromende water staarde.

Rio kwam naar hem toe alsof hij precies wist wat hij op dat moment nodig had.

Hij veegde met zijn mouw over zijn gezicht.

‘Hé, jongen! Het is goed om te herdenken, toch? Hij was zo’n toffe gozer.’

Rio hield even op met hijgen en keek naar hem op. Gabriel legde zijn armen om zijn kop.

‘Ik heb vijf mooie jaren met hem samen gehad, Rio. Vijf superjaren.’ Hij vermande zich.

Een ijle kreet hoog boven de kloof trok zijn aandacht. Daar zweefde een albino-roodstaarthavik moeiteloos door de lucht. Gabriel keek glimlachend toe hoe de havik een paar maal de kloof rondvloog om daarna te landen in een den die aan de overkant van het water op de rotswand groeide. De roofvogel zocht een plekje boven in de boom alsof hij de jongen en zijn hond vandaar in de gaten wilde houden.

‘Kijk nou eens, Rio! Hij houdt ons weer gezelschap. Hij is er nog steeds. Kom, we gaan. We moeten nóg ergens langs vandaag.’

Gabriel stond op en klopte de modder en klei van de achterkant van zijn broek. Hij zette de eerste stap tegen de steile helling op, naar de plek waar hij zijn rugzak had achtergelaten. Toen hij zich omdraaide zag hij dat er diep in het helderwit van een zilverberk iets gekrast was. Het was een zigzaglijn van ongeveer tien centimeter dik. Hij keek er even naar en volgde het patroon met zijn vingers.

Wie zou dit gedaan hebben? En wat betekent het?

Hij klom verder. Rio was hem voor en keek vanaf de heuvel op hem neer.

‘Hé, dat is niet eerlijk. Jij hebt vier poten!’

Rio blafte. Gabriel keek over zijn schouder naar wat Rio’s aandacht getrokken had. Het leek wel alsof hij aan de overkant van de Rivier iemand achter een boom zag verdwijnen. Hij schrok; hij had zich hier alleen gewaand. De figuur bevond zich minstens honderd meter verder stroomafwaarts, dus hij kon hem niet zo goed zien. De andere oever was steil en bezaaid met rotsen. Een ogenblik zag Gabriel een man in een rood jack en een zwarte wollen muts achter de bomen langs snellen en daarna uit het zicht verdwijnen. Rio blafte nog steeds. Gabriel klom verder en bereikte de open plek.

Misschien gewoon een andere bergwandelaar. Maar wat doet hij daar zo diep in het bos, en dan ook nog eens aan de overkant van de Rivier?

Gabriel was een beetje van streek. Aan de andere kant voelde hij zich altijd veilig met Rio erbij. Hij ging zitten, pakte de thermoskan uit zijn rugzak en schonk de hete vloeistof in zijn kroes die Ezra ook had ingepakt. De koffie rook heerlijk.

Rio besnuffelde de wijde omtrek grondig. Op een bepaalde plek, naast een boomstronk op zo’n drie meter afstand, begon hij woest te graven. Met zijn snuit in de aarde begon hij brokken achter zijn poten weg te werken. Gabriel moest opschuiven om de rondvliegende kluiten te ontwijken.

‘Joh, Rio, wat ruik je toch? Ligt daar een biefstuk begraven of zo?’

Gabriel nam nog een slokje koffie.

Rio bleef wild graven. Hij draaide om zijn as en ging aan de andere kant verder. Het gat was al bijna dertig centimeter diep.

Gabriel ging staan om te zien waar de hond naar zocht. Waarschijnlijk naar een paar torren. Maar toen hij dichterbij kwam, zag hij tot zijn grote verrassing iets wat hij herkende. Daar, aan de voet van de boomstronk, onder de opgeworpen rode aarde, lag een oude kleiknikker.

Gabriel bukte zich en raapte hem op. Met bonzend hart veegde hij hem af aan de mouw van zijn jack. Met een beetje spuw verwijderde hij het aangekoekte vuil. Het was een prachtige blauw met groen gevlamde knikker. Het moest er een zijn van het potje dat hij met zijn vader had gespeeld, zeventien jaar geleden.

Hoe kan die hier al die tijd hebben gelegen?

‘Goed zo, jongen!’ riep Gabriel, door het dolle. ‘Dat je die gevonden hebt! Een stukje verleden!’

Rio schonk hem geen aandacht maar hapte naar de torren die hij in de aarde gevonden had.

Gabriel dronk zijn koffie op en hield de knikker stevig vast. Daarna deed hij de thermoskan weer in zijn rugzak en hees die op zijn schouders.

Hij vouwde Ezra’s briefje opnieuw open. Ook al zag hij tegen de volgende stop tijdens zijn trektocht op, hij wist dat hij daarnaartoe moest. Hardop las hij Ezra’s routebeschrijving. ‘Keer op je schreden terug tot je bij de splitsing komt. Neem daar de andere weg, de berg op. Volg dat pad ongeveer een halfuur. Je kunt het niet missen.’

Hij stak het briefje weer in de zak van zijn jack en ging op weg.

Het pad slingerde door het bos tussen jeneverbessen en sparren. Gabriel genoot van de onvoorspelbare hoogteverschillen hier in Colorado. Er was wel meer dat hem hier aantrok. Elke stap hier bracht herinneringen aan zijn eerste bezoek aan de Rivier met zich mee, met Jimmy Bly. Jimmy had hem op het laatste moment gevraagd om mee te gaan op hun tocht, een trip die zijn lot voorgoed veranderd had. Hij dacht terug aan het water; hoe wild dat was geweest en hoe klunzig hij was ge-

weest tijdens zijn eerste ontmoeting met het mooiste meisje uit het kamp, Tabitha. Hij proefde nog steeds haar kus, zoet als aardbeien, die zijn hart had laten smelten. Kansas – waar alles veilig, bekend en vertrouwd was geweest – had hem stevig in zijn greep gehad, de angst op grote afstand gehouden. Maar het had hem er ook van weerhouden zijn verleden onder ogen te zien. Dat was allemaal anders nu. Hij was teruggekeerd – terug naar waar hij thuishoorde. Naar waar zijn bestemming lag. Iedere dag was een nieuw avontuur dat zich ontvouwde. Hij was op zoek, op zoek naar wie hij was en wat zijn doel was. Iedere zonsopgang bracht hem nieuwe obstakels, maar ook nieuwe mogelijkheden om die tegen te gaan. Zijn woede en angst overwinnen bracht hoop voor de toekomst.

Ezra had het precies goed ingeschat. Na ongeveer een halfuur naar beneden te hebben gelopen kwam hij na een laatste bocht bij een schitterende plek uit. Een grote grasheuvel die zo'n vijf meter boven de waterspiegel over een kalm gedeelte van de Rivier uitstreekte. Rechts daarvan, ongeveer honderd meter stroomafwaarts, reikten drie reusachtige spitsen van rode rots naar de azuurblauwe lucht. Deze rotsformatie werd de Zonnekathedraal genoemd. De kloof had hier een opening in de noordwand, waardoor het namiddaglicht tussen de bomen naar binnen viel en de pieken bescheen als met een hemels licht. De stofdeeltjes in de lucht dansten en sprankelden in de lichtbanen.

'Precies zoals in papa's logboek staat,' zei Gabriel tegen Rio terwijl hij onder de indruk naar het uitzicht staarde. Soms had hij tijdens zijn jeugd in Cairo in Kansas overwogen om naar Colorado te gaan, vooral toen hij op de middelbare school zat. Toch had hij er liever niet over willen praten. Hij had de treurige herinneringen diep weggestopt, tot hij bijna vergeten was waar hij vandaan kwam.

De Rivier was hier breed en diep. Hij stroomde snel en golfde

over de keien langs de beide oevers. Er stak een zacht briesje op dat de bladeren deed ritselen aan de bomen terwijl Gabriel naar de enorme rotspartijen toe liep. Rio bleef netjes naast hem lopen.

Op een meter of tien van de voet van de rotspieken liet Gabriel zijn rugzak van zijn schouders glijden zonder zijn blik af te wenden. Rio ging waakzaam naast de rugzak zitten, alsof hij wist dat hij niet verder mocht gaan.

De grote bemoste rivierkei lag een stukje verderop onder de rotsformatie. Hij liep er langzaam op af en knielde ernaast. Met bonzend hart streek hij over de met mos overdekte inscriptie.

JOHN W. CLARKE

1928–1956

VOOR ALTIJD IN DE RIVIER

‘Gefeliciteerd met je verjaardag, pap. Sorry dat ik niet eerder langs geweest ben. Het is gewoon...’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Weet je, ik ben weer thuis... bij de Rivier. En nog als gids ook. Geloof jij het?’

Met een grijns wiste hij zijn tranen af.

‘Ik ben jarenlang bang voor water geweest. En ik moet nog veel leren, maar ik weet wel dat ik hier thuishoor. Ik heb nog zo veel vragen. Konden we maar even praten.’

Hij moest even slikken. Rio ging naast hem liggen en legde zijn kop op zijn been.

‘Ik beloof je dat ik hier vaker langskom. Ik hoop dat je trots op me bent. Binnenkort ga ik op een driedaagse tocht met een paar andere gidsen. Eerlijk gezegd ben ik een beetje zenuwachtig. Ik heb mijn diploma gehaald en de training gedaan, maar ik zie er best tegen op. Ik ben echt het groentje van de groep. Samuel, die

heeft zelfvertrouwen genoeg. Hij heeft de leiding tijdens de tocht. Ik weet het niet helemaal zeker, maar volgens mij heeft hij een oogje op Tabitha. Hij schijnt het niet zo leuk te vinden dat ik hier ben. Heb ik je al over Tabitha verteld? Pap... ze is geweldig. Bijna te mooi om waar te zijn. Ze is een belangrijke reden dat ik hier teruggekomen ben. Ik denk de hele tijd aan haar. Ze haalt het beste in me naar boven. En haar vader, Jacob... zo'n toffe gozer. We zijn elkaar nader gekomen. Ik heb het er nog wel eens moeilijk mee. Soms word ik ontzettend boos. Ik weet wel dat hij veranderd is, maar vanwege hem ben jij er niet meer. Zijn andere dochter, Sadie, is ook knap en behoorlijk fel en Freddie... o, jij zou Freddie heel grappig vinden, hij heeft echt humor! Hij is knetterverliefd op Sadie... tenminste, hij wil graag een vriendin, wie dan ook... Geinige vent.' Hij grinnikte.

Hij bukte zich om een brok aarde van de steen af te veegen en zag dat daar nog iets anders op stond. Het was hetzelfde zigzaglijntje dat hij eerder die dag in een boom gekrast had gezien. Het was diep in de steen gekerfd.

'Wat zou dat toch betekenen? Weet jij het, Rio?'

Rio jankte zachtjes als antwoord.

Gabriel dacht even na en legde de knikker toen midden in de inscriptie. Daarna kwam hij overeind en wierp nog een laatste blik op zijn vaders graf terwijl hij zijn handen afklopte.

'Kom, we gaan, jongen.'

Gabriel schrok toen hij zich omdraaide en haar zag. Tabitha stond een paar meter achter hem, en haar ogen traanden. Met haar handen om de hengsels van haar rugzak geklemd keek ze Gabriel aan.

Ze liep op hem af, een beetje zwaar ademend van de wandeling, haar bruine paardenstaart danste op haar rug.

'Ezra zei dat je waarschijnlijk hier was. Ik dacht dat je misschien gezelschap wilde. Ik hoop dat je het goed vindt dat ik je ben komen opzoeken,' zei ze. 'Ik wilde je zo graag zien.'

Ze was nu bij hem. Hij nam haar in zijn armen en trok haar dicht tegen zich aan.

Na een tijdje lieten ze elkaar los.

‘Waarom huil je?’ vroeg Gabriel glimlachend.

‘Omdat... Weet je, ik weet hoe je je voelt. Toen mijn moeder doodging wist ik geen raad met mezelf. Ik herinner me nog goed dat ik voor het eerst alleen naar haar graf ging. Het is echt geweldig dat je dit doet,’ zei ze teder, met haar hand op haar hart.

‘Jij was degene die me weer tot leven heeft gewekt. Die eerste avond toen we op dat strand aan de Rivier gingen kamperen stapte er ineens een beeldschoon meisje uit een auto! Sindsdien ben ik helemaal weg van je,’ zei Gabriel.

‘Ja, ja. Herinner je je nog iets anders van die tocht?’ vroeg ze plagend terwijl ze haar ogen depte.

‘Alles,’ zei hij. ‘Ik herinner me wat je aanhad, hoe je haar rook. Ik herinner me dat ik niet kon slapen omdat ik aan jou lag te denken. Ik herinner me je kus en dat je me meetrok, voor een duik van de klif. Het leek wel of je me zo goed kende, meteen al. Zo had ik me nooit eerder gevoeld.’

‘Nou, ik herinner me ook dat ik jou toen zag. Ik vond het leuk aan je dat je liever niet alle aandacht op je gericht had. Je bekeek alles van een afstandje. Al heb ik je er wel op betrapt dat je naar me zat te staren!’ Ze schoot in de lach. ‘Toch wist ik meteen dat je een bijzonder iemand was. Daarom wilde ik dat je wat van jezelf liet zien.’ Ze gaf een klopje op zijn borst bij die woorden.

‘Het was goed om hiernaartoe te gaan... om papa te bezoeken. Hij zou jou beslist hebben gemogen,’ zei Gabriel.

Ze streek haar haar uit haar gezicht en keek hem doordringend aan.

‘Weet je zeker dat het gaat?’ vroeg Tabitha.

‘Ja. Ja, hoor, er is niets aan de hand. Alleen leek het even of je misschien...’

‘Wat dacht je?’

‘O, niets. Ik zag iemand op de andere oever. Waarschijnlijk was het gewoon een bergwandelaar.’

Rio begon om hen heen te snuffelen.

‘Hé, Rio, alles goed?’ Tabitha bukte zich om de hond te aaien. Ze keek weer op naar Gabriel. ‘Gisteren, toen ik met Samuel stond te praten en jij er aankwam, dat had niets te betekenen, hoor.’

‘Moeten we ons niet eens gaan voorbereiden op de tocht van morgen?’ vroeg Gabriel.

‘Ja. Ik heb er zo’n zin in.’

Hand in hand liepen ze het pad af, weg van de Zonnekathedraal.